

La Comédiathèque

Revelion la morgă

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:**

<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>

Revelion la morgă

În seara de Anul Nou, un bărbat este de gardă la Institutul de Medicină Legală. Cu o oră înainte de miezul nopții, o femeie apare brusc în fața lui, acoperită doar cu un cearșaf. Nu știe cine este și nici de unde vine. Iar acest revelion la morgă, care se anunța de un plictis mortal, se va dovedi în cele din urmă plin de surprize... O comedie cu sertare (cele ale morgii), de un romantism absurd, puternic condimentată cu umor negru.

Personaje

Bărbatul

Femeia

© La Comédiathèque

O încăpere mobilată doar cu un birou și două scaune. Pe birou, un computer învechit și un telefon vechi. Deasupra biroului, un panou pe care scrie „Institutul de Medicină Legală - Recepție”. Lângă birou, un brad de Crăciun împodobit sumar. Un bărbat stă așezat la birou. Doarme. Telefonul sună, el se trezește brusc.

Bărbatul – Institutul de Medicină Legală, ascult...? Ah, mama, ești tu... Nu, nu, eu... Lucram. Nu, stai liniștită, nu... Nu tranșez un curcan... Și nici nu am de gând să aduc de la muncă vreo „mostră” acasă pentru revelion... Ascultă, deocamdată e destul de liniște. Trebuie să recunosc că vecinii mei nu sunt prea deranjați. Da, știu, și mie mi-ar fi plăcut să fiu cu voi de revelion, dar ce să fac... Sunt din nou de gardă... Exact, ca și de Crăciun. Să fii singurul asistent medical necăsătorit din serviciu nu vine doar cu avantaje. Probabil își spun că oricum nu am nimic mai bun de făcut în timpul sărbătorilor... Da, mama, mi-ai mai zis, dacă aș vrea, ai avea o mulțime de domnișoare bine crescute să-mi prezinți... Știu, o morgă e locul ideal pentru a întâlni văduve, dar... tocmai după ce și-au identificat soțul decedat, nu e chiar momentul potrivit să le propun să bem ceva împreună... Și apoi, nu o să mă însor doar ca să evit să fiu de gardă în noaptea de revelion! *(Se aude un tunet, scena se întunecă pentru o clipă și un fulger luminează, apoi lumina revine.)* Da, pare să fie furtună. Avem deja aproape capacitate maximă... Simt că în seara asta o să refuzăm clienți. Perioada sărbătorilor e mereu animată pe aici. Iar pe vreme rea... Oamenii sunt complet beți. Se îneacă cu o stridie sau cu un os de curcan. Sau își înjunghie curcanul cu cuțitul de deschis stridii după ce l-au surprins în brațele celui mai bun prieten. Sau cad de pe balcon încercând să agațe o ghirlandă. Sau se izbesc de un copac când se întorc de la petrecere... Pe scurt, sfârșitul de an e adesea sinonim cu un adevărat carnagiu. Da, mama, mi-am adus pachetul cu mâncare pe care mi l-ai pregătit pentru revelion. Friptură rece, da... O schimbare binevenită... Sigur, și eu mă voi gândi la voi. Da, voi fi atent să nu mă înecc cu vreun os de pește. Bine, trebuie să te las, mama... Și eu vă îmbrățișez. Da, vorbim mai târziu...

Pune receptorul jos. Deschide un sertar, își pregătește o linie de cocaină și o trage.

Bărbatul – Uff... Asta ar trezi și un mort...

Se aude din nou un tunet. Lumina se stinge, de data asta nu se mai aprinde. Noi fulgere luminează scena.

Bărbatul – La naiba... Dacă nu revine curentul imediat, riscăm să se întrerupă lanțul frigului și să se strice „marfa”... Sigur sunt siguranțele sărite. Dar unde e tabloul electric? Dacă aș găsi măcar lanterna...

Iese bâjbâind prin întuneric. Muzică tensionată. Încă în penumbră, o femeie apare, înfășurată într-un cearșaf ca un giulgiu. Pare dezorientată. Face un tur al scenei, apoi se așază pe scaunul ocupat mai devreme de asistentul de gardă. Acesta revine cu o lanternă aprinsă, dar nu o vede.

Bărbatul – E un coșmar... Unde dracu’ e tabloul ăsta de siguranțe...? Nu se poate... O să ajung și eu să-mi pierd mințile... *(Face și el un tur al scenei fără să vadă femeia, apoi dispare un moment în culise.)* Aha, e aici! Deci... A, da, e clar... S-a declanșat... Putea fi mai rău... Trebuie doar să apăs aici... *(Lumina revine.)* Și s-a făcut lumină!

Revine cu un zâmbet satisfăcut, dar i se îngheață zâmbetul când o vede pe femeia spectrală așezată în locul lui. Tresare.

Bărbatul – Dar ce naiba căutați aici? Vă bate joc de mine? Aproape că am făcut infarct!

Femeia – Îmi pare sincer rău...

Bărbatul – Să mori într-o morgă în noaptea de revelion, recunoașteți că ar fi o moarte stupidă.

Femeia – O morgă...?

Bărbatul – Ce-i cu costumația asta? Tocmai v-ați ridicat din pat?

Ea pare să observe abia acum că poartă doar un cearșaf.

Femeia – A, da... Aveți dreptate...

Bărbatul – Sunteți deghizată în fantomă? Mergeți la o petrecere costumată?

Femeia – Nu cred...

Bărbatul – Dar, până la urmă, cine sunteți?

Femeia – Eu... Nu știu...

Bărbatul – Nu știți?!

Femeia – Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

Bărbatul – În orice caz, nu aveți ce căuta aici. Și vă rog să plecați.

Femeia – Să plec...? Și unde să mă duc?

Bărbatul – Unde? Nu știu, eu... Întoarceți-vă de unde ați venit, ar fi un început bun.

Femeia – Aș vrea, dar... nu știu de unde am venit.

Bărbatul – Nu știți cine sunteți, nu știți de unde veniți... Dar măcar știți unde sunteți, nu?

Femeia – Nu. Unde suntem?

Bărbatul – Sunteți la recepția Institutului de Medicină Legală, doamnă. (*Arătând panoul.*) Vedeți, scrie chiar acolo. Deci, dacă căutați Urgențele, ați greșit etajul.

Femeia – Urgențele...? Nu, nu caut Urgențele.

Bărbatul – Nu pareți în apele dumneavoastră... Ați băut prea mult, așa-i? Nici măcar nu e încă ora unsprezece. De obicei, oameni ca dumneavoastră îi întâlnesc pe la șase dimineața, în zilele de după revelion.

Femeia – A, deci e revelionul...?

Bărbatul – Bun, oricum, nu puteți rămâne aici.

Femeia – Mi-e sete.

Bărbatul – A, da... Sunteți albă ca moartea. Sigur sunteți bine?

Femeia – Sunt bine... Dar mi-e sete.

Bărbatul – Mă duc să vă aduc un pahar cu apă, și după aia dispăreți... Dar până atunci, nu mișcați de aici, da...? Pentru că aici e cam ca în castelul lui Barbă-Albastră. Sunt anumite uși... și anumite sertare, pe care e mai bine să nu le deschideți.

Femeia – Aveți o oglindă?

Bărbatul – O oglindă?

Femeia – Da.

Bărbatul – Trebuie să am una pe undeva. (*Deschide mai multe sertare.*) Pe vremuri, în morgi, se folosea o oglindă pentru a verifica dacă oamenii chiar nu mai respiră. Încă se mai folosește din când în când...

Din ultimul sertar, scoate o oglindă și i-o întinde femeii.

Femeia – Mulțumesc.

Bărbatul – Dar știți... înainte să vă retușați machiajul, ar fi mai bine să vă îmbrăcați.

Iese. Ea se privește în oglindă și pare că nu se recunoaște. Se ridică, derutată, și începe să se plimbe prin încăpere. Telefonul sună. Ea răspunde.

Femeia – Da...? Bună seara, doamnă... Da, da, ați sunat la... (*uitându-se la panoul de deasupra biroului*) Institutul de Medicină Legală. Nu, nu sunt asistenta de gardă... Sau cel puțin nu cred... Fiul dumneavoastră? Nu știu. Tocmai a ieșit, cred. În regulă... O să-i spun... Așa este, la mulți ani și dumneavoastră. La revedere, doamnă...

Închide telefonul. Bărbatul revine cu un pahar cu apă, pe care i-l întinde.

Bărbatul – Poftiți...

Femeia – Mulțumesc.

Ea golește paharul dintr-o înghițitură. El o privește cu un aer îngrijorat, rămânând precaut.

Bărbatul – E mai bine?

Femeia – Da... (*Îl privește.*) Dar dumneavoastră?

Bărbatul – Eu?

Femeia – Și dumneavoastră păreți puțin tulburat.

Bărbatul – Nu, nu, sunt bine...

Femeia – Ah, da, telefonul a sunat...

Bărbatul – Și?

Femeia – Ar trebui să vă sunați mama înapoi.

Bărbatul – Ați răspuns...?

Femeia – Da... N-ar fi trebuit...? Îmi pare rău... Telefonul a sunat... Am ridicat receptorul... Reflex...

Bărbatul – Suntem la morgă. Nu ar trebui să răspundeți la telefon.

Femeia – Era mama dumneavoastră...

Bărbatul – Da, îmi dădusem seama.

Femeia – Păreți... agitat. Ce se întâmplă?

Bărbatul – Apăreți dintr-o dată, în mijlocul furtunii, în întuneric, înfășurată într-un cearșaf... Suntem la morgă... Și mă întrebați pe mine ce se întâmplă?

Femeia – Sunt foarte confuză...

Bărbatul – Confuză... Da, asta putem spune.

Femeia – Ar fi mai bine să plec...

Face un gest spre ieșire. El o oprește.

Bărbatul – Așteptați... Îmi cer scuze... Aveți dreptate... Nu ar trebui să mă enervez așa.

Femeia – Nu știu ce mi se întâmplă... (*Văzându-i expresia perplexă.*) Vreți să-mi spuneți ceva, nu-i așa?

Bărbatul – E că... e cam greu de spus, tocmai...

Femeia – Vă ascult...

Bărbatul – Ca să vă aduc paharul cu apă, am traversat camera frigorifică... Adică, încăperea unde ținem...

Femeia – Și...?

Bărbatul – Unul dintre sertare era deschis... Numărul 99... Și era gol.

Femeia – Gol...

Bărbatul – Gol. (*Un timp.*) Nu cumva din sertarul ăla ați ieșit?

Tăcere.

Femeia – Vreți să spuneți... că aș fi moartă?

Bărbatul – Nu știu... E doar o ipoteză... Un corp a dispărut... Dumneavoastră ați apărut imediat după... înfășurată într-un cearșaf. Nu vă amintiți nimic... Puneți-vă în locul meu...

Femeia – În momentul ăsta, aș prefera să fiu în locul dumneavoastră, credeți-mă.

Bărbatul – Da, evident.

Femeia – Deci aș fi moartă... și aș fi revenit la viață?

Bărbatul – Încerc să înțeleg.

Femeia – Credeți că e posibil?

Bărbatul – Teoretic, nu.

Femeia – Dar s-a mai întâmplat?

Bărbatul – Din câte știu eu, în afară de Biblie, nu. Dar cine știe, până la urmă... Vedem atâtea lucruri ciudate... În orice caz, în morga asta, nu am mai văzut așa ceva.

Femeia – Sunteți sigur?

Bărbatul – Credeți-mă, am văzut mulți ajungând aici cu picioarele înaintea și niciunul n-a mai plecat pe propriile picioare.

Femeia – Atunci...?

Bărbatul – Nu, nu se poate...

Femeia – Dar...?

Bărbatul – Dar îmi lipsește în continuare clienta de la sertarul 99.

Femeia – Îi cunoașteți pe toți?

Bărbatul – Pe cine?

Femeia – Pe... clienții dumneavoastră.

Bărbatul – Nu personal, nu. Dar adevărul e că atunci când nu am altceva de făcut, mai arunc un ochi pe dosarele lor. Se mai întâmplă și să avem celebrități, știți...?

Femeia – Da... Mai devreme sau mai târziu, toată lumea ajunge la morgă.

Bărbatul – Mai rar e să plece de aici în altă parte decât la cimitir...

Un timp.

Femeia – Și dacă și alți morți s-ar trezi...?

Bărbatul – Ați decis să-mi stricați revelionul... Sper că nu e vreo glumă.

Femeia – O glumă...?

Bărbatul – În sectorul medical suntem obișnuiți cu glumele macabre, știți? Se numesc „glume de carabinieri”. Trebuie să recunosc că asta ar fi una foarte reușită... dacă e o glumă.

Femeia – Nu e o glumă, vă asigur. (*Un timp.*) Credeți în fantome?

Bărbatul – Dacă aș crede, chiar credeți că aș fi ales meseria asta? De altfel, când spun „ales”... să nu vă imaginați că e o vocație.

Femeia – Deci poate că sunt... un mort-viu. Un zombie...

Bărbatul – Un mort-viu sau un zombie... nu știu ce variantă prefer.

Femeia – Nu vă fie teamă... nu vă vreau răul. Mai degrabă aş avea nevoie de ajutor...

Bărbatul – În afară de cearşaf, nu prea semănaţi cu o fantomă. *(Se apropie de ea.)*
Îmi permiteţi?

Îi apucă mâna. Ea tresare şi are un gest de retragere.

Femeia – Ce faceţi...?

El îi ia pulsul.

Bărbatul – Aveţi mâna rece. Nu e de mirare, dacă tocmai aţi ieşit din frigider. Dar pulsul e normal. Nu, categoric, nu sunteţi o fantomă.

Femeia – Atunci ce sunt?

Bărbatul – Nu ştiu.

Femeia – Dacă ar fi o adevărată înviere... ar fi un miracol.

Bărbatul – În spatele oricărui miracol, de cele mai multe ori, se ascunde o eroare de diagnostic, ştiţi? La Lourdes se vindecă mai ales bolnavii închipuiţi.

Femeia – Nu sunt sigură că vă înţeleg...

Bărbatul – S-ar putea să fi fost declarată moartă... când, de fapt, nu eraţi.

Femeia – Se întâmplă așa ceva?

Bărbatul – N-ar trebui, dar da, îmi imaginez că s-a mai întâmplat.

Femeia – Asta nu explică de ce nu-mi amintesc nimic... Şi dacă aş fi pur şi simplu nebună?

Bărbatul – Sau poate că eu delirez.

Femeia – Dumnezeuastră?

Bărbatul – Poate îmi imaginez totul şi, de fapt, nimic nu e real. *(Un timp.)* Ciupiţi-mă!

Femeia – Poftim?

Bărbatul – Ciupiţi-mă! Dacă dorm, o să mă trezesc şi coşmarul ăsta se va termina.

Femeia – Bine...

Îl ciupeşte.

Bărbatul – Aoleu...

Femeia – Şi atunci?

Bărbatul – Se pare că nu e un coşmar.

Femeia – Sau poate visaţi că cineva vă ciupeşte.

Bărbatul – Da, şi asta e o ipoteză... din păcate. Şi chiar nu vă amintiţi nimic?

Femeia – Nu...

Bărbatul – Totuși, n-ați pierdut capacitatea de a vorbi... Trebuie să vă amintiți măcar ceva... Faceți un efort. Concentrați-vă. Care este prima imagine care vă vine în minte?

Ea pare să se concentreze.

Femeia – Un tort.

Bărbatul – Un tort?

Femeia – Un tort de aniversare.

Bărbatul – O aniversare... A dumneavoastră?

Femeia – Da, cred.

Bărbatul – Ce nume e pe tort?

Ea se concentrează din nou.

Femeia – Cristina! La mulți ani, Cristina!

Bărbatul – Și sunteți sigură că e ziua dumneavoastră?

Femeia – Cred că da. Urmează să suflu în lumânări.

Bărbatul – Câte lumânări sunt?

Ea închide ochii ca să se concentreze mai bine.

Femeia – Trei!

Bărbatul – Ah, da... Asta nu ne ajută prea mult...

Un timp.

Femeia – Poate că, atunci când murim, se face o resetare automată. Uităm totul ca să ne putem naște din nou, ca altcineva. Un nou-născut, de exemplu.

Bărbatul – Și ceva n-a mers cum trebuie, vreți să spuneți? Un fel de eroare de sistem?

Femeia – Și în loc să mă reîncarnez, m-am întors în același corp...

Bărbatul – Dar cu amintiri doar până la vârsta de trei ani.

Tăcere.

Femeia – Cunoașteți identitatea acelei femei?

Bărbatul – Numărul 99...? Da, e în dosar. Dar e confidențial.

Femeia – În același timp, dacă sunt eu...

Bărbatul – Aveți dreptate. Dacă sunteți dumneavoastră, nu putem vorbi de secret medical. *(Se așază la computer și tastează.)* Să vedem... 96, 97, 98... Gata, 99.

Femeia – Și...?

Bărbatul – Se numea Cristina... Cristina Wagner...

Femeia – La fel ca pe tort!

Bărbatul – La fel ca pe tort, da.

Femeia – Ce altceva? Poate mă va ajuta să-mi recuperez memoria...

El consultă din nou ecranul computerului.

Bărbatul – S-a născut în 1989... Pe 31 decembrie.

Femeia – Deci... azi ar fi ziua mea de naștere!

Bărbatul – La mulți ani, Cristina. Îmi pare rău, n-am pregătit un tort...

Femeia – Ce altceva?

Bărbatul – Profesia: psihoterapeut...

Femeia – Psihoterapeut?

Bărbatul – Nici de asta nu vă amintiți?

Femeia – Nu. Și... sunt căsătorită?

Bărbatul – Da... Cu un anume Richard.

Femeia – Richard Wagner...

Bărbatul – Vă spune ceva?

Femeia – Vag...

Bărbatul – Data decesului... A fost ieri.

Femeia – Și de ce am murit?

Bărbatul – Cauza morții... intoxicație medicamentoasă. Autopsie solicitată.

Femeia – Există o fotografie?

Bărbatul – Da... dar vă avertizez, nu e prea plăcută.

Femeia – Fotografia e chiar atât de urâtă?

Bărbatul – E o fotografie post-mortem.

Femeia – Tot vreau s-o văd...

Se uită la ecranul computerului.

Bărbatul – V-am avertizat. Nu e o poză care să vă pună în valoare.

Femeia – Da, nu arăt prea bine.

Bărbatul – Credeți-mă, din experiența mea, morții arată rareori bine...

Femeia – Ar trebui să-mi anunțăm familia... Soțul meu...

Bărbatul – În același timp... câteva minute în plus sau în minus nu mai schimbă mare lucru, nu? O să fie un șoc, evident.

Femeia – Cu siguranță.

Bărbatul – Nu știu dacă pot să-mi asum responsabilitatea de a-i anunța. Ar trebui mai întâi să verificăm totul. Să fim siguri că nu greșim. Să nu le dăm speranțe false. Pe scurt, să oficializăm „învierea” dumneavoastră.

Femeia – Oficializăm? Ca în cazul miracolelor, vreți să spuneți?

Bărbatul – Ar trebui să vă examineze din nou medicul legist. Să admită că a greșit. Că nu erați cu adevărat moartă. Dar știți cum sunt doctorii... Dacă e ceva ce urăsc, e să recunoască atunci când greșesc.

Femeia – Trebuie să chemăm medicul legist! Imediat!

Bărbatul – Din păcate, nu am numărul lui personal. Eu sunt de gardă în noaptea asta. E revelionul. Probabil petrece pe undeva...

Femeia – Deci nu există nicio procedură în caz de urgență?

Bărbatul – Știți, e extrem de rar să existe urgențe la o morgă...

Femeia – Nu știu, dar... ar trebui măcar să anunțăm poliția?

Bărbatul – Or să creadă că e o glumă proastă... E Ajunul Anului Nou... Toată lumea e beată. Chiar și eu am luat niște substanțe interzise ca să uit că îmi petrec revelionul cu o sută de cadavre. Aș prefera să nu fiu testat imediat...

Femeia – Și atunci, ce facem?

Bărbatul – În punctul în care suntem, putem aștepta până dimineată. Tura mea se termină la ora șase... O să-i spun celui care mă înlocuiește și vedem ce putem face.

Femeia – Îmi pare rău că vă cauzez toate aceste probleme.

Bărbatul – Cel mai important e că sunteți în viață. Dar dacă sunteți cu adevărat o revenită, nici pentru dumneavoastră nu va fi simplu...

Femeia – Credeam că, ieșind din acel sertar, partea cea mai grea era deja făcută...

Bărbatul – Credeți-mă, abia acum încep problemele. Când cineva a fost declarat mort și ceilalți au acceptat deja ideea...

Femeia – Din păcate, cred că aveți dreptate.

Bărbatul – Ca să nu mai vorbim de birocrație. Odată ce administrația a decis că cineva e mort, nu e întotdeauna ușor s-o convingi de contrariul.

Femeia – Mă întreb dacă nu ar fi mai simplu să mă întorc în sertar.

Bărbatul – Cum vă simțiți?

Femeia – Bine.

Bărbatul – Nu de alta, dar dacă insistați, pot chema un rezident să vă examineze.

Femeia – Sunteți asistent medical, nu? M-ați consultat deja...

Bărbatul – Da, dar nu sunt specialist în morți-vii.

Ea privește în jur.

Femeia – Deci aici lucrați...

Bărbatul – Da.

Femeia – Și... toată lumea ajunge la Institutul de Medicină Legală?

Bărbatul – Nu, în general, oamenii ajung într-o simplă cameră funerară. Dacă sunteți aici, e pentru că moartea dumneavoastră este suspectă.

Femeia – Suspectă?

Bărbatul – Să spunem... o moarte cu circumstanțe neclare. Un suicid... sau o crimă.

Femeia – Credeți că cineva m-ar fi putut otrăvi?

Bărbatul – Asta... Ancheta va decide... După autopsie.

Femeia – Autopsie?!

Bărbatul – Ei bine, în cazul dumneavoastră, nu cred că mai e nevoie de autopsie, evident.

Femeia – Cine ar fi putut să măucidă?

Bărbatul – Asta...

Femeia – Soțul meu?

Bărbatul – De aceea trebuie să ne gândim de două ori înainte de a-l anunța. Dacă el vine să vă ridice de la morgă...

Femeia – De ce ar fi vrut soțul meu să mă omoare?

Bărbatul – Motive pentru care cineva își omoară partenerul nu lipsesc, să știți...

Femeia – Sper că nu vorbiți din experiență... Sunteți căsătorit?

Bărbatul – Nu.

Femeia – Cu o concepție despre căsătorie ca a dumneavoastră, înțeleg de ce.

Bărbatul – Pe de altă parte, nu e sigur că a fost o crimă. Și chiar dacă ar fi fost, nu avem nicio dovadă că soțul dumneavoastră e vinovatul.

Femeia – Atunci... sinucidere? Dar de ce?

Bărbatul – Cine știe...

Femeia – Simt că o să-mi spuneți că motive de sinucidere nu lipsesc... Nu păreți un om prea optimist.

Bărbatul – Cu meseria mea... Am tendința să văd totul în negru.

Femeia – Și totuși, chiar și la morgă, mai apar surprize plăcute. Dovada...

Bărbatul – Dumneavoastră, în schimb, păreți o fire optimistă. Cred că putem exclude sinuciderea.

Femeia – Deci ar fi totuși o crimă...

Bărbatul – Trebuie să aveți totuși câteva amintiri...

Femeia – Doar senzații foarte vagi. Fulgerări din când în când. Simt că plutesc deasupra propriului meu corp...

Bărbatul – Wow... Mă gândeam mai degrabă la amintiri din viața de dinainte. Asta sună mai mult a experiență din lumea de dincolo... Sau, sincer, cam la fel mă simt și eu când fumez un joint.

Femeia – În orice caz, nu-mi amintesc să fi văzut vreun bătrân cu barbă albă așteptându-mă la porțile raiului.

Bărbatul – Dar ultimele momente? Chiar înainte de moarte?

Femeia – Nu... Nimic...

Bărbatul – Pentru că, dacă a fost crimă, asta ar putea ajuta poliția.

Femeia – Da, îmi imaginez că e foarte rar ca victima unei crime să poată depune mărturie...

Bărbatul – Păcat... Ar rezolva multe cazuri nerezolvate.

Femeia – Din păcate, nu-mi amintesc nimic despre moartea mea... Și nici despre viața mea, de altfel... Ciudat, dar cel mai clar îmi amintesc nașterea. Mă văd în incubator, la maternitate.

Bărbatul – Dacă nu vă amintiți și numele de pe brățara de la mână, nu ne ajută prea mult.

Femeia – Nu, din păcate... Și oricum, aveam doar trei zile, nu știam încă să citesc.

Tăcere.

Bărbatul – Oricum, ați putea scrie o carte.

Femeia – O carte?

Bărbatul – Să povestiți călătoria dumneavoastră în lumea de dincolo!

Femeia – V-am spus, sunt doar impresii vagi.

Bărbatul – Puteți să exagerați puțin... Se scriu cărți pentru mult mai puțin de atât, să știți. Unii scriu tomuri de 400 de pagini doar ca să povestească cum au slăbit câteva kilograme cu o dietă minune. Deci o experiență de moarte iminentă... Sunt sigur că ar fi un succes.

Femeia – Chiar credeți?

Bărbatul – Sau... o piesă de teatru...

Un timp.

Femeia – Nu mai pot... Trebuie să ies de aici...

Ea se pregătește să iasă. El o oprește.

Bărbatul – Așteptați...

Femeia – Tocmai am petrecut mai mult de o zi într-un sertar. Mă sufoc aici. Vreți să mă împiedicați să iau puțin aer?

Bărbatul – Nu, dar nu vă recomand.

Femeia – Și dacă totul ar fi doar temporar? Poate sunt un fel de Cenușăreasă, varianta zombie. Am permisiune până la miezul nopții, iar când vor bate cele douăsprezece lovituri, mă voi întoarce în neant. Definitiv, de data asta. Așa că, până atunci, dacă nu vă deranjează, prefer să merg la bal decât să rămân la morgă. Până la urmă, e revelionul, întreaga lume petrece. Sunt sigură că voi găsi o petrecere unde să fiu primită chiar și fără invitație.

Bărbatul – Învelită într-un giulgiu?

Femeia – Există și petreceri costumate...

Bărbatul – Cazurile de înviere sunt foarte rare, așa e. Dar nimic nu spune că a dumneavoastră va fi doar temporară.

Femeia – Nici Iisus n-a stat mai mult de patruzeci de zile. Deci, pentru o simplă muritoare ca mine... Lăsați-mă să trec!

Ea merge spre ieșire. El o oprește din nou.

Bărbatul – Fiți rezonabilă... Ați fost declarată moartă. Nu mai aveți nicio existență legală. Niciun drept. Pentru lege și pentru societate, nu mai existați. Sunteți ca un nou-născut care nu a fost încă botezat.

Femeia – Botezat?

Bărbatul – Mă refer la declarat, evident. Dacă am fi într-o maternitate și eu aș fi o moașă, aș lăsa un bebeluș să iasă în stradă înainte ca părinții să-l fi declarat la starea civilă?

Femeia – Un bebeluș...? Nu sunt sigură că vă urmăresc...

Bărbatul – Dacă ieșiți de aici, nu veți beneficia de nicio protecție...

Femeia – Ce aş putea risca? Să mor a doua oară?

Bărbatul – Şi apoi, nu vă amintiţi nimic... Nu aveţi bani. Aţi fi o pradă uşoară, vă asigur. Dacă cineva v-ar ucide, nimeni nu s-ar îngrijora. Sunteţi deja moartă. Certificatul dumneavoastră de deces e chiar aici...

Femeia – Pe de altă parte, dacă nu mai exist, pot face ce vreau. Să jefuiesc o bancă sau... să ucid pe cineva, de exemplu. Şi dacă aş începe cu dumneavoastră...?

Bărbatul – Hai să evităm să ajungem acolo. Dacă asta chiar vreţi, nu vă voi împiedica să plecaţi.

Femeia – Glumeam, staţi liniştit.

Bărbatul – Deci, se poate muri şi păstrând simţul umorului.

Femeia – N-am ucis niciodată pe nimeni... cel puţin aşa cred. Şi nu o să încep acum, când sunt moartă.

Bărbatul – Rămâneţi aici, vă rog...

Femeia – Bine... Nu vreau să vă cauzez şi mai multe probleme.

Bărbatul – Mulţumesc. Chiar mă linişteşte...

Un timp.

Femeia – Dar am impresia că mai era şi altceva care vă deranja la ideea că una dintre "pensionarele" dumneavoastră ar putea pleca... Nu-mi spuneţi că v-aţi ataşat deja de mine...

Bărbatul – Dacă mâine dimineaţă lipseşte un cadavru, mi se vor cere explicaţii. Şi îmi va fi cam greu să justific că acest cadavru a plecat singur, pe propriile picioare, să petreacă în oraş. Aş putea fi acuzat de profanare de cadavru. Sau poate chiar mai rău...

Femeia – Cine ar fura un cadavru?

Bărbatul – S-a mai întâmplat. Ştiaţi că Charlie Chaplin a fost răpit la câteva luni după moarte?

Femeia – De ce?

Bărbatul – Pentru a cere o răscumpărare de la văduva lui. Simplu.

Femeia – Eu nu sunt o celebritate. Nimeni nu ar plăti pentru mine vie, darămite pentru cadavrul meu...

Ea se aşază.

Bărbatul – Haideţi, bucuraţi-vă puţin de moartea dumneavoastră. Nu e o experienţă la îndemâna oricui.

Un timp.

Femeia – Şi dacă învierea mea nu ar fi o veste bună pentru toată lumea?

Bărbatul – Cu siguranță sunt mulți oameni care vă iubesc, nu? În afară de soțul dumneavoastră...

Femeia – Nu știu... Nu-mi amintesc nimic... Poate că am fost o pacoste. Sau chiar un monstru. Dacă cineva a vrut să mă omoare, poate că meritam.

Bărbatul – Ei bine... Cine știe...

Femeia – Sau poate am lăsat o moștenire frumoasă. Sau o casă în viager care va face fericit pe cineva.

Bărbatul – Sau poate că apropiații dumneavoastră și-au făcut deja doliul... și noi planuri.

Femeia – Mulțumesc că-mi ridicați moralul. Chiar mă ajută...

Bărbatul – Oricum, va trebui să ne decidem. Autopsia e programată pentru mâine dimineață...

Femeia – Da, nu pot rămâne moartă la nesfârșit.

Bărbatul – E o frază pe care nu credeam că o voi auzi vreodată aici.

Femeia – Ah, dar aveți dreptate, e Ajunul Anului Nou. Toată lumea petrece. Învierea mea poate aștepta până anul viitor.

Tăcere.

Bărbatul – Și dacă totul ar fi fost doar o greșală? Dacă, de fapt, nu ați fost niciodată moartă?

Femeia – Atunci de ce ar fi fost gol sertarul numărul 99?

Bărbatul – Poate a fost doar o eroare. Cineva a luat corpul pentru înmormântare și a uitat să completeze actele. Pentru că știți, aici avem doar clienți de trecere. Nu stau decât două-trei nopți înainte de a-și ocupa definitiv ultima locuință.

Femeia – Uitați că mă numesc Cristina, la fel ca femeia care a murit.

Bărbatul – Ar putea fi o coincidență.

Femeia – Recunoașteți că ar fi o coincidență cam mare.

Bărbatul – De fapt, nimic nu dovedește că numele dumneavoastră e Cristina. În afară de acel vag amintire cu tortul aniversar... E cam subțire.

Femeia – Și fotografia?

Bărbatul – O fotografie a unui cadavru... E greu să stabilești o asemănare clară. Dacă ați ști câți oameni vin aici să identifice cadavrul soțului lor și nu-l recunosc...

Femeia – Să zicem că nu sunt Cristina Wagner, soția lui Richard Wagner. Atunci cine sunt? Și de unde vin?

Bărbatul – Poate v-ați evadat dintr-un spital de psihiatrie.

Femeia – Credeți că sunt nebună?

Bărbatul – Oricum, sunteți amnezică.

Femeia – Da, poate...

Tăcere.

Bărbatul – Sau poate că eu sunt cel nebun.

Femeia – Dumneavoastră?

Bărbatul – Și în nebunia mea, am inventat toată această poveste. Să știți că, după un timp, munca într-o morgă începe să-ți afecteze mintea...

Femeia – Da, dar eu sunt aici.

Bărbatul – În acest caz, suntem amândoi nebuni.

Femeia – Cine poate ști?

Bărbatul – Ne-am evadat dintr-un azil și am ajuns la morgă.

Femeia – Cum am fi ajuns aici?

Bărbatul – De fapt, e suficient să iei liftul. Suntem într-un spital. Psihiatria e la ultimul etaj, iar Institutul de Medicină Legală e la subsol.

Femeia – Suntem siguri că suntem într-o morgă?

Bărbatul – Totuși, există un panou.

Femeia – Și dacă totul ar fi doar rodul imaginației noastre bolnave...?

Bărbatul – Deja devine prea complicat pentru mine.

Femeia – Această Cristina, care a murit... Spuneți că era psihoterapeut, nu?

Bărbatul – Așa scria în fișa ei, din câte am citit.

Femeia – Atunci poate că sunt psihoterapeutul dumneavoastră.

Bărbatul – Un psihoterapeut nebun?

Femeia – Genul ăsta de oameni au deja o doagă lipsă, în general. Altfel, de ce ar alege meseria asta?

Bărbatul – Un nebun care are ca terapeut un alt nebun, care, pe deasupra, mai e și mort. Da, aveți dreptate, totul devine mult mai clar.

Femeia – Da... Nu știu dacă eram nebuni, dar clar începem să devenim.

Telefonul sună. El ridică receptorul.

Bărbatul – Ah, mamă... Da, da, totul e bine. Nu, e la fel de liniște... În orice caz, nicio nouă sosire până acum. Mai degrabă invers... Plecări? Niciuna, nu. Sau... încă nu... Ți se pare că am o voce ciudată? Nu, nu, te asigur, nimic ieșit din comun aici. Ah, da, domnișoara cu care ai vorbit mai devreme... Da, Cristina... Păi da, o strig pe nume, cum ai vrea să-i spun? Nu, mamă... e doar o colegă. Da, e foarte drăguță, evident, dar... Bine, te sun eu, da? Distracție plăcută.

Închide telefonul.

Femeia – Nu i-ai spus nimic?

Bărbatul – Și ce voiai să-i spun? Că îmi petrec revelionul cu o femeie frumoasă... dar că am motive să cred că poate fi un zombie?

Femeia – O femeie frumoasă...?

Bărbatul – Deja mi-ar fi greu să-i prezint mamei o fată pe care am găsit-o într-un bar. Dar una pe care am găsit-o într-un sertar la morgă... Oricum, i-ai făcut o impresie foarte bună. Dar să nu vă faceți iluzii. Ar fi dispusă la orice doar ca să aibă nepoți. Chiar și să mă combine cu o moartă.

Femeia – Deci sunteți un burlac convins.

Bărbatul – După părerea mamei, risc chiar să rămân un bătrân singuratic.

Femeia – De ce nu v-ați căsătorit?

Bărbatul – Nu știu. Probabil că nu am întâlnit persoana potrivită. Până astăzi...

Femeia – Până astăzi?

Un moment de ezitare. Se simte o atracție evidentă între ei.

Bărbatul – Totul e complet irațional...

Femeia – Da, și ce-ar spune mama dumneavoastră...?

Bărbatul – V-aș invita să mergem împreună la familia mea pentru a sărbători Anul Nou, dar sunt de gardă.

Un timp.

Femeia – Și această femeie... Aveți lucrurile ei?

Bărbatul – Lucrurile ei...?

Femeia – Când clienții dumneavoastră ajung aici, își poartă încă hainele, nu? Și apoi sunteți cel care îi dezbracă.

Bărbatul – Da, evident...

Femeia – Dumneavoastră m-ați dezbrăcat?

Bărbatul – Eu...? Nu mai știu... Cred că mi-aș fi amintit...

Femeia – Dar hainele mele trebuie să fie pe undeva, nu? Mă rog, hainele acestei femei.

Bărbatul – Da.

Femeia – Dacă mi-aș vedea lucrurile personale, poate mi-aș aminti ceva... În orice caz, mi-ar permite să mă îmbrac.

Bărbatul – Sigur...

Femeia – Atunci?

Bărbatul – Văd ce pot face...

Iese. Rămasă singură, ea ia din nou oglinda și se privește.

Femeia – Până la urmă, nu arăt chiar atât de rău... pentru cineva care a murit ieri.

Își aranjează părul. El revine cu câteva haine și o geantă.

Bărbatul – Aici sunt lucrurile Cristinei Wagner.

Femeia – Mulțumesc. (*Ușor jenată.*) Mă scuzați, dar... pot să mă îmbrac?

Bărbatul – Desigur...

Într-o mișcare abilă, ea își scoate giulgiul și îl ține în fața ei.

Femeia – Țineți-l puțin și închideți ochii?

Bărbatul – Păi dacă închid ochii, la ce mai folosește giulgiul...?

Femeia – Adevărat, dar dacă intră cineva...?

Bărbatul – Aveți dreptate.

Femeia – Și nu știu de ce, dar am senzația că cineva ne privește... Nu simțiți și dumneavoastră?

Bărbatul – Ba da... Probabil tot un efect al imaginației noastre bolnave.

El ține giulgiul întins. Ea se îmbracă rapid cu hainele pe care el i le-a adus.

Femeia – Puteți deschide ochii.

Îmbrăcată, este chiar mai seducătoare decât în giulgiu. El pare surprins.

Bărbatul – Ah, da, e... Așa, semănați mult mai puțin cu o fantomă.

Femeia – În orice caz, hainele acestea îmi vin perfect. Trebuie să fie ale mele...

Bărbatul – Da...

Ea face câțiva pași.

Femeia – Mai era și o geantă.

El i-o întinde.

Bărbatul – Uite-o...

Ea deschide geanta și caută înăuntru. Scoate un telefon mobil.

Femeia – Are și un telefon... Nu se mai oprește din sunat, aici.

Bărbatul – De obicei, încercăm să le punem pe mod avion.

Telefonul începe să sune.

Femeia – Se pare că nu acesta... (*Din reflex, răspunde la apel.*) Cristina Wagner, ascult...

Bărbatul – Vă sfătuiesc să închideți.

Ea încheie apelul și pune telefonul pe birou.

Femeia – Aveți dreptate, cred că e mai bine așa, deocamdată.

Bărbatul – Probabil cineva care vă urează la mulți ani.

Femeia – Încă nu cred că a primit parte de vestea cea mare.

Bărbatul – Până la urmă, ați murit doar ieri.

Ea caută din nou în geantă și scoate un ruj. Își aplică puțin pe buze.

Femeia – Îmi stă bine?

Bărbatul – Foarte bine... Vă dă un aer mai...

Femeia – Mai viu?

Bărbatul – Mai feminin.

Femeia – O femeie care moare rămâne tot feminină...?

Bărbatul – Ah, da, asta e dintr-un cântec al lui Brigitte Fontaine. O cunoașteți pe Brigitte Fontaine?

Femeia – Se pare că-i cunosc melodiile. Dar mai ales, am impresia că am mai auzit replica asta undeva.

Bărbatul – Ce replică?

Femeia – Ce tocmai ați spus: „E dintr-un cântec al lui Brigitte Fontaine.”

Bărbatul – Ah, da...?

Femeia – Mi-am amintit! E dintr-o altă piesă de teatru a aceluiași autor.

Bărbatul – O altă piesă?

Femeia – Se pare că e un autor care are tendința să se repete.

Bărbatul – Dar când vorbiți de replici, vreți să spuneți... că am fi amândoi personaje într-o piesă de teatru?

Femeia – E și asta o ipoteză serioasă, nu?

Bărbatul – În orice caz, ar explica multe.

Femeia – E adevărat că în teatru, morții revin la viață mult mai des.

Un timp.

Bărbatul – Ciudat, nu v-aș fi imaginat fană Brigitte Fontaine.

Femeia – De ce, par o curcă?

Bărbatul – Deloc... Vreau să spun... Sunteți puțin cam tânără pentru asta, atât.

Femeia – Câți ani mi-ați da?

Bărbatul – Am văzut data dumneavoastră de naștere pe certificatul de deces. Dar v-aș fi dat cu zece ani mai puțin.

Femeia – Ce galant din partea dumneavoastră.

Bărbatul – Oricum, sunteți fermecătoare... pentru o moartă.

Ea pare puțin tulburată.

Femeia – Nici dumneavoastră nu sunteți rău... pentru un gropar.

Bărbatul – Dacă îndrăznesc să duc metafora mai departe, aș spune că sunteți de-a dreptul... irezistibilă.

Femeia – Dar asta ar putea să ne ducă pe un drum periculos, nu-i așa?

Moment de ezitare. Atracția dintre ei devine din ce în ce mai evidentă. Se aud sunete de sărbătoare: petarde, claxoane, strigăte...

Bărbatul – Gata, aproape e miezul nopții.

Femeia – Atunci, la mulți ani!

Bărbatul – La mulți ani și dumneavoastră.

Femeia – Ce ne-am putea ura?

Bărbatul – Nu știu...

Femeia – Putem măcar să ne sărutăm?

Bărbatul – Haideți...

Se pregătesc să se sărute pe obraz, dar ajung să se sărute pasional. Se desprind, vizibil încurcați.

Femeia – Îmi pare rău, iertați-mă.

Bărbatul – Nu, e vina mea. Nu știu ce m-a apucat.

Femeia – Eros și Thanatos... Iubirea, moartea... Se știe, extremele se atrag...

Bărbatul – Aveți un adevărat talent în psihanaliză. Chiar trebuie să fiți terapeută.

Femeia – Dacă sunt terapeuta dumneavoastră, nu e de mirare că sunteți îndrăgostit de mine.

Bărbatul – Serios?

Femeia – Ne îndrăgostim mereu de psihanalistul nostru. Se numește transfer.

Un timp.

Bărbatul – Mă întreb cum se va termina totul.

Femeia – Bine... dacă e o comedie. Dar dacă e o tragedie...

Bărbatul – Veți dispărea, iar eu voi rămâne singur aici. Totul se va estompa odată cu aburii sărbătorii, ca și cum ar fi fost doar un vis.

Femeia – Da, poate că e doar o eroare temporară cauzată de trecerea în noul an.

Bărbatul – Și veți dispărea dintr-o dată, exact după această îmbrățișare. Așa cum spuneți mai devreme, la al doisprezecelea dangăt al clopotului de la miezul nopții.

Se aud cele douăsprezece bătăi ale miezului nopții. Rămân amândoi nemișcați.

Femeia – Miezul nopții a trecut, și totuși sunt încă aici.

Bărbatul – Și încă în viață.

Femeia – Mi-e frică.

Bărbatul – Și mie.

Femeia – Acum îmi e cu adevărat frică de moarte. Pentru că mi-e frică să vă pierd.

Bărbatul – Dacă e un vis, aș vrea să nu mă mai trezesc niciodată.

Femeia – Și dacă e nebunie, prefer să rămân nebună.

Bărbatul – E complet irațional. Nu pot să mă îndrăgostesc de dumneavoastră. Chiar dacă nu sunteți moartă, sunteți căsătorită. E și mai rău.

Femeia – Pe de altă parte, soțul meu e deja văduv. Va fi mult mai simplu.

Bărbatul – Chiar credeți asta?

Femeia – Și atunci, ce facem?

Bărbatul – Mama mi-a pregătit un coș cu mâncare pentru revelion.

Femeia – Nu mi-e prea foame.

Bărbatul – Nici mie... Dar măcar putem bea șampania.

Scoate o sticlă, o deschide și umple două cupe. Îi întinde una dintre ele.

Femeia – Mulțumesc.

Bărbatul – Pentru viață...

Femeia – Pentru iubire...

Ciocnesc paharele și beau. Telefonul mobil al Cristinei Wagner sună din nou. Se privesc, descumpăniți. Telefonul se oprește din sunat.

Bărbatul – Nu putem continua la nesfârșit să ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat...

Femeia – Acum că v-am găsit, nu vreau să vă pierd...

Bărbatul – Dacă într-o zi va trebui să ne oficializăm relația, mai întâi trebuie să oficializăm învierea dumneavoastră.

Telefonul sună din nou. Ea aruncă o privire spre ecran.

Femeia – E el!

Bărbatul – Richard Wagner...

Femeia – Cum va reacționa când va afla că nu mai este văduv...?

Bărbatul – Și că, abia înviată, îl înșelați deja cu un angajat de la morgă.

Femeia – De altfel, de ce mă sună, dacă mă crede moartă?

Bărbatul – Poate vrea doar să audă vocea dumneavoastră pe robot...?

Femeia – Nu mi-l imaginez atât de sentimental.

Bărbatul – Imaginați sau vă amintiți?

Femeia – Da... memoria îmi revine încetul cu încetul. Deocamdată sunt doar frânturi, ca niște piese de puzzle pe care încerc să le asamblez.

Bărbatul – Și dacă el v-a sunat prima dată... Din greșeală, poate. A auzit vocea dumneavoastră și acum știe că nu sunteți moartă...

Un timp. Ea pare complet absorbită de gândurile ei.

Femeia – Îmi amintesc acum... (*pietrificată*) Chiar el m-a otrăvit...

Bărbatul – Dar... de ce?

Femeia – Îmi revăd ultimele momente defilând prin fața ochilor. O ceartă foarte violentă. Tocmai am descoperit că, fără ca eu să știu, de ani de zile, soțul meu conduce un grup neo-nazist care plănuiește o lovitură de stat în Franța...

Bărbatul – O lovitură de stat... Ah, da, chiar... Richard Wagner... Parcă-mi sună vag cunoscut.

Femeia – Am moștenit averea părinților mei. Cred că de fapt, de aceea m-a luat de soție. Și cu banii mei finanțează în secret această bandă de extremiști. Îi spun că voi divorța și că nu va mai primi niciun ban...

Bărbatul – Evident, nu vrea să audă așa ceva. Și pentru a vă lua averea, v-a ucis...

Femeia – Da... M-a forțat să iau acele medicamente, amenințându-mă cu o armă, pentru ca moartea mea să pară un suicid.

Bărbatul – Deci e înarmat și știe că sunteți aici. Probabil deja e pe drum ca să termine ce a început.

Femeia – Nu riscă nimic! Oficial, sunt deja moartă!

Bărbatul – Nu vă faceți griji, sunt aici.

Femeia – Ce aveți de gând să faceți? Dacă vine aici cu arma în mână... și poate însoțit de camarazii săi neo-naziști din Grupul Wagner?

Bărbatul – Pentru început, voi anunța polițistul care este de pază la spital... Nu va fi ușor să-i explic toate astea, dar pot încerca... (*Îi sărută ușor buzele.*) Nu plecați de aici, bine? Revin imediat...

Iese. Ea rămâne un moment singură, preocupată. Se aud din nou tunete. Lumina pâlpâie. Se văd fulgere. Ea scrie febril un mesaj la calculator. Se face întuneric. Iese și ea în beznă. Muzică melodramatică. El se întoarce și constată că încăperea e în întuneric.

Bărbatul – Cristina? S-au ars iar siguranțele...

Iese un moment în culise ca să repare curentul. Lumina revine. Intră din nou și nu o vede.

Bărbatul – Cristina?

Pare descumpănit. Observă mesajul pe ecran. Citește.

Bărbatul (*citind*) – „Te aștept sus...” (*Pentru sine*) Sus...?

Iese din nou. Muzică de Wagner. Tunete. Fulgere. Revine, complet halucinat. Trage o linie de cocaină și se așază, încercând să-și revină. Telefonul sună. Ridică receptorul.

Bărbatul – Alo? Poliția? Ah, da... Da, da, eu sunt cel care v-a alertat mai devreme, dar... poate că m-am grăbit puțin... Îmi pare foarte rău, am confundat sertarul 99 cu sertarul 66. Eticheta s-a răsturnat, înțelegeți? 66, cu susul în jos, arată ca 99. Și cum sertarul 66 nu ar fi trebuit să fie ocupat în noaptea asta, înseamnă că toți „rezidenții” mei sunt la locul lor... Iar restul... trebuie să fi fost doar rodul imaginației mele. Nu, vă asigur, nu am consumat substanțe halucinogene. Nu, nu e nevoie să vă deranjați, vă asigur. Așa e, mulțumesc. Da, la mulți ani și dumneavoastră...

Se așază, devastat.

Bărbatul – Chiar trebuie să mă las de cocaină... Încep să am halucinații...

Termină sticla de șampanie.

Bărbatul – Ah, „mă însor anul ăsta”... (*Complet pierdut*) Trebuie să mă calmez puțin, că la ritmul ăsta nu mai apuc sfârșitul anului... O fantomă... De unde-mi vin toate astea...? Trebuie să fi fost un trip prost... O să trag un pui de somn, sigur o să-mi revin...

Își pune capul pe birou și adoarme.

Întuneric.

În beznă, cineva întoarce panoul „Institut de Medicină Legală - Recepție”, înainte ca el să revină la poziția sa de adormit.

Lumină.

Pe panou se citește acum „Paradis – Sală de așteptare”.

După un moment, femeia reapare la marginea scenei, de data aceasta purtând un halat alb.

Femeia – Domnule...? (*Văzând că nu reacționează, face un pas înainte și repetă mai tare.*) Domnule!

El se trezește din toropeală și o privește, surprins.

Bărbatul – Da?

Femeia (*cu un zâmbet cald*) – Ce număr aveți?

El se uită la cartonașul din mâna sa și citește.

Bărbatul – 99... (*Ea pare surprinsă, el întoarce cartonașul.*) Ah, nu, pardon... 66.

Femeia – Atunci, e rândul dumneavoastră...

Se ridică, ezitant, și iese cu ea.

Întuneric.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 114 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarrealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, irreverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentare publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>

<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2025

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită